

Προδομένος την 5η Ιουλίου

του Πάνου Μουχτερού (από: kakoskeimena.net)

Πάει κάμποσος καιρός που δεν έχω τι να πω. Δηλαδή δεν είναι ότι δεν μιλάω, απλά οι λέξεις που χρησιμοποιώ στερούνται ουσίας τις περισσότερες φορές. Είναι εκφράσεις κενές, κούφιες, όπως ο αέρας ο κοπανιστός, είναι όπως τα φύλλα που τα παίρνει ο άνεμος πέρα, σαν τα χιόνια που έρχονται κι ύστερα από λίγο λιώνουν και χάνονται και δεν αφήνουν τίποτα πίσω τους παρά μόνο κρύες εντυπώσεις. Γι' αυτό προτιμώ πλέον τη σιωπή, παρά να εκτίθεμαι απέναντι στους άλλους με λόγια μεγάλα και τρανά, κόβω μαχαίρι την κουβέντα ειδικά όταν αυτή πάει σε υποσχέσεις κι όνειρα και βήματα που τάχα θα σχίσουν τον ορίζοντα και θα αλλάξουν την πορεία όλου του κόσμου. Κι οι γύρω μου το ίδιο κάνουν. Ακόμα και στα πιο πολυσύχναστα μέρη, στις πλατείες, στα πεζοδρόμια κοιταζόμαστε με τις ώρες μεταξύ μας κι έτσι βουβοί προσπαθούμε να μιλήσουμε με τα μάτια. Και δεν είναι λίγες οι φορές που το καταφέρνουμε, είναι μια μορφή βαθύτερης επικοινωνίας, συχνά πυκνά δακρύζουμε και κάνουμε ότι τάχα μου δεν κλαίμε, άλλοτε πάλι μένουμε έτσι, αποσβολωμένοι, δίχως να ανοιγοκλείνουμε τα βλέφαρα, όπως κάνουν εκείνοι οι νεκροί που δεν βρέθηκε ακόμα ένας ζωντανός που θα έρθει και θα τους τα κλείσει. Κι όσο προσπαθούμε να καταλάβουμε αυτή τη νεκρική σιγή μας, ακόμα αναρωτιόμαστε για το πόσο αλλάξαμε όλοι μας σε λίγους μόλις μήνες, πριν λίγα μόλις απογεύματα, εδώ, στις ίδιες αυτές πλατείες φωνάζαμε με όση είχαμε φωνή στα σπλάχνα μας μέσα και πιανόμασταν αγκαλιά και χορεύαμε μέχρι τα ξημερώματα και νιώθαμε ότι κάθε λέξη που λέγαμε είχε βαρύτητα, τόσο που πιστέψαμε ότι είμαστε εμείς οι ίδιες οι λέξεις, οι τελείες και τα κόμματα, κάθε λέξη είμαστε, είμαστε κάθε λέξη από το Σύνταγμα αυτής της χώρας.

Σύνταγμα, Δημοκρατία, Αξιοπρέπεια, λέξεις που ειπώθηκαν από τόσα διψασμένα κι ορθάνοιχτα στόματα και που πειστήκαμε ότι θα ταρακουνήσουν την πλάση ολάκερη αλλά που τελικά ξεμείνανε ξεθωριασμένες πάνω σε μερικούς φθαρμένους τοίχους και που την επόμενη ημέρα πήγαν κάποιιοι και τις σβήσανε για να μην τις βλέπουμε κι εξακολουθούμε να νομίζουμε ότι έχει κάποιο νόημα η ύπαρξή τους. Και μετά τα ξεγραμμένα συνθήματα, ήρθαν και μπαστακώθηκαν μπροστά μας οι πάντοτε εύηχες φτηνές δικαιολογίες. Δεν θα είναι ακριβώς όπως πριν, θα είναι πιο ανθρώπινα όλα, πιο προοδευτικά, θα δεις, έχουμε πόλεμο και πρέπει να μη μένουμε στις λέξεις, βήμα-βήμα θα απεγκλωβιστούμε από όλη αυτήν την κατάσταση, δεν υπήρχε εναλλακτική λύση, δεν γινόταν αλλιώς, θα γινόμασταν ήρωες για λίγες μόνο ώρες, για μια χούφτα ημέρες αλλά μετά θα ερχόταν η απόλυτη καταστροφή, έπρεπε να επικρατήσει ο ρεαλισμός, η ψύχραιμη προσέγγιση των πραγμάτων, να εξευρεθεί μια λύση βιώσιμη, κοινά αποδεκτή, για το συμφέρον όλων μας, για το κοινό καλό των ευρωπαϊκών λαών, εντάξει, κάνατε εκλογές, αναδείξατε τη δική σας κυβέρνηση αλλά οι υποχρεώσεις σας παραμένουν, δεν είναι σαν τα συνθήματα που ξεβάφονται, υπάρχει ένα πρόγραμμα εδώ που πρέπει να εφαρμοστεί, δεν θα το λέμε μνημόνιο, δεν θα τη λέμε τρόικα, δεν θα τα λέμε μέτρα, θα τα λέμε ισοδύναμα, όπως θέλετε θα τα λέμε, στις λέξεις θα κολλήσουμε τώρα, εξάλλου σημασία έχουν οι πράξεις, οι μεταρρυθμίσεις, η χώρα αυτή έχει μείνει πίσω, πρέπει να εκσυγχρονιστεί, όλα τα άλλα είναι μεσογειακές συναισθηματικές εξάρσεις, πρώτη φορά αριστερά και δεξιά και ακροδεξιά και ΝΑΙ και ΟΧΙ, λόγια, λόγια, λόγια, η αλήθεια βρίσκεται στην Ευρώπη και το Ευρώ, γκε-γκε;

Στιγμές-στιγμές πιάνω τον εαυτό μου να ψάχνει διπλωματικές, ενδιάμεσες απαντήσεις σε όλα αυτά. Ίσως, όχι με αυτόν τον τρόπο, ενδεχομένως, υπό προϋποθέσεις, ναι μεν αλλά, έχω αρχίσει να συλλογίζομαι όπως όλοι αυτοί οι πολιτικοί στα στημένα τηλεοπτικά πάνελ, αυτό γινόταν εξάλλου για μήνες ολόκληρους, έβλεπες παρέες να μη συζητάνε για τίποτε άλλο παρά για πολιτική, για τη χώρα, για την επανάσταση που ερχόταν, για την ελπίδα που

ήρθε, Καισαριανή, ματωμένα τριαντάφυλλα, πολιτικός όρκος, εθνική κυριαρχία, κατάργηση των νόμων με έναν νόμο, αυτή η Βουλή δεν πρόκειται να ψηφίσει μνημόνιο, αυθόρμητες λαϊκές συγκεντρώσεις υπέρ της κυβέρνησης, λέω να πρωτοτυπήσω και να εφαρμόσω μετεκλογικά όσα υποσχέθηκα προεκλογικά, δεν είμαι πρωθυπουργός παντός καιρού, ο λαός αποφασίζει, η δημοκρατία είναι δύναμη, είμαστε ο σπόρος δημοκρατίας που φύτεψε στην παγκόσμια κρίση, όλο γι' αυτά μιλούσαμε στις κουβέντες μεταξύ μας και τα γράφαμε στους τοίχους των ηλεκτρονικών υπολογιστών, στα έξυπνα κινητά τηλέφωνα, στα μεγάλα, επιβλητικά πανό, νιώθαμε όλοι μας μικροί ηγέτες, με τις γροθιές μας ψηλά σφιχτές και σίγουρες, ψηλαφίζαμε τα δάκτυλά μας και νιώθαμε στ' αλήθεια ότι για πρώτη φορά είχε περάσει η εξουσία στα χέρια μας. Ειδικά εκείνη την αλησμόνητη εβδομάδα με τους έρωτες στις ουρές για τα εξήντα ευρώ ημερήσια ανάληψη, τότε που βρεθήκαμε πρόσωπο με πρόσωπο με όλες τις φοβίες και τις ανασφάλειές μας κι είπαμε δυο λογάκια με τον καπιταλισμό και νιώσαμε στην καρδιά μας τη ζεστασιά μιας θαρραλέας άρνησης σε όλα αυτά που μας βαραίνουν την καρδιά, όχι ρε κουφάλες, όχι και πάλι όχι, κλείστε τα όλα, σπίτια, μαγαζιά, τράπεζες, τα στόματα δεν θα καταφέρετε ποτέ να μας τα κλείσετε.

Υπάρχω λες, κι ύστερα δεν υπάρχουν. Όχι λες, κι ύστερα είναι σαν να μην είπες όχι ποτέ σου. Είναι λες κι είπες δέκα εκατομμύρια ναι, είναι φοβερό τελικά αυτό που γίνεται με τις λέξεις, αλλιώς τις εννοείς εσύ που τις διατυπώνεις, με εντελώς άλλο περιεχόμενο τις εκλαμβάνει ο αποδέκτης τους, για την ακρίβεια ο καθένας μπορεί να βάλει μέσα τους όποια έννοια γουστάρει, δεν είπαμε ότι το όχι σήμαινε όχι στην Ευρώπη, ούτε ότι το ναι σημαίνει ναι στη λιτότητα, δεν υπάρχει Ευρώπη χωρίς Ελλάδα, Ελλάδα χωρίς Ευρώπη, τότε γιατί ρε γαμώτο μαζευτήκαμε κι είπαμε όλοι μαζί εκείνη τη λέξη και γιατί σφαχτήκαμε με φίλους και συγγενείς που ήθελαν να πουν το ναι, δεν είναι ερωτικό φλερτ όλο αυτό, ρε γαμώτο, που το όχι μπορεί και να σημαίνει ναι, δεν είναι γκόμενα η βούληση να την πηδάτε ρε και να την αφήνετε πίσω σας χωρίς να συμβαίνει τίποτα, ξέρω, μπορεί να με παρερμηνεύετε και να μη χρησιμοποιώ πολιτικά ορθή ορολογία, δεν εννοώ την πατρίδα ρε μαλάκες, μη μου λέτε ότι συνέχεια τα μασάω, ότι άλλα έλεγα πριν κι άλλα τώρα, γενικώς μη μου λέτε μη, μη μου μου κάνετε υποδείξεις, δεν τις αντέχω, το ξέρω, κι εγώ υπόδειξη κάνω τώρα, έχω μπερδευτεί, δεν το καταλαβαίνετε, νιώθω μια κάπως διχασμένη προσωπικότητα, βάζω και βλέπω βίντεο κι αναλύσεις και διαβάζω αυτά που έγραφα και με πιάνει ένα σφίξιμο στο λαιμό και το στομάχι, δεν μπορεί να πιαστήκαμε τόσο κορόιδα, δεν γίνεται να μην μπορώ να βγάλω μιλιά εγώ που μίλησα κι είπα τόσα όσα δεν είχα πει στη ζωή μου. Κι αυτό που δεν αντέχω περισσότερο απ' όλα είναι να σας βλέπω στο δρόμο και να μη λέμε ούτε καλημέρα, άχνα να μη βγάζουμε πια, λες και μας ξεριζώσαν τη γλώσσα και κρυβόμαστε έτσι, καθώς με άτσαλα βήματα αποφεύγουμε ο ένας τον άλλο, μην τυχόν και μπλέξουμε πάλι με τις λέξεις.

Για πότε φτάσανε και πάλι Χριστούγεννα ούτε που το κατάλαβα. Τέτοια εποχή πέρυσι προετοιμαζόμασταν για τη μεγάλη αλλαγή, περιμέναμε πως και πως το Γενάρη, τις εκλογές, κάνουμε τα μνημόνια παρελθόν, αν όχι εμείς, ποιοι, αν όχι τώρα, πότε, πιστέψαμε ότι θα ξεμπερδέψουμε με το παλιό μια και καλή. Μα οι λέξεις που παίζουν στις οθόνες δεν άλλαξαν ούτε και φέτος. Προαπαιτούμενα, προθεσμίες, τρέξτε να προλάβετε, μέχρι 31 του Δεκέμβρη αλλιώς μεγάλα πρόστιμα, φοροκαταιγίδα με το νέο έτος, περικοπές, τρέξτε, η δόση δεν αναμένεται να εγκριθεί, η υποδότηση, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, μεσάνυχτα στη Βουλή, χρόνια πολλά, τρίγωνα, κάλαντα μες τη γειτονιά, συλλάβανε έναν μεροκαματιάρη καστανά, χαρούμενη χρυσή Πρωτοχρονιά. Θα την κλείσω την τηλεόραση, δεν αντέχεται. Δεν αντέχεται γενικώς να ακούς τους ανθρώπους να μιλάνε. Και κυρίως δεν αντέχεις τον εγκέφαλό σου που διαρκώς θέτει ερωτήματα κι όλο ψιθυρίζει, ψιθυρίζει μέσα σε ένα κρανίο που είναι έτοιμο να σπάσει. Τι θα ψήφιζες αν γίνονταν τώρα εκλογές; Τώρα κράζεις ενώ πρώτα αποθέωνες; Τι στο διάολο τελικά πιστεύεις; Είχες καμιά άλλη ιδέα για

την έξοδο από την κρίση; Είναι αυτό το πράγμα Αριστερά; Και πως θέλεις να καταντήσουμε; Βαλκάνια; Μίλα ρε, τόσα είπες, τώρα ούτε καν διανοείσαι να αρθρώσεις μια λέξη. Πίσω από τις λέξεις όντως κρυβόταν ο Αλέξης, από τον Αλέξη στον Τσίπρα, από τα όχι στα ναι, από την τρόικα στους θεσμούς, από τη ρήξη στην υποταγή, από τα λόγια στα άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Τόσα μέτρα περνάνε και δεν λέμε τίποτα ρε. Επαναστάτες είμαστε, συμβιβασμένοι είμαστε, Ευρωπαίοι είμαστε, τι είμαστε, λέξεις είμαστε, κάθε λέξη είμαστε, σιωπή είμαστε, βουβοί και σαστισμένοι είμαστε, ούτε μπορείς να πεις άραγε τι είμαστε.

Πρώτη φορά με στόματα κλειστά.

Πηγή: <http://kakoskeimena.net/2015/12/30/betrayal/>